

กาลครั้งนี้ที่เขย่าจิตวิญญาณ

>>> หากความตายอยู่ตรงหน้า จะทำอะไรกันบ้าง <<<

ต้องจารึกจดจำจากวันนี้ไปจนสิ้นลมหายใจ กับเหตุการณ์ที่พวกเราเพิ่งประสบพบเจอกันไป เมื่อปลายของวันศุกร์ที่ 28 มีนาคม 2565 เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดอย่างแผ่นดินไหว สั่นสะเทือนไปทั่ว ในขณะที่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ อยู่ๆ จอกก็เอนเข้าหาตัวอย่างกับภาพสามมิติ ตามน้องที่นั่งข้างๆ ว่า เกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นมู่ลี่ตรงหน้าต่างก็สั่นไหวอย่างแรง จึงรู้แล้วว่าแผ่นดินไหวแน่ๆ จึงรีบออกมาเพื่อดูว่า**ตัววัดจะเป็นอย่างไรบ้าง** ในเวลานั้นนักศึกษาพยาบาลวิทยาเขตหลุยส์ กำลังซักซ้อมพิธีรับปริญญาบัตร ทุกอย่างหยุด ทุกคนรีบออกมาอยู่ตรงบริเวณลานจอดรถ ไม่นานทางโรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ขอใช้สถานที่เพื่ออพยพคนป่วยลงจากตึกผู้ป่วย **ทุกคนต่างช่วยเหลือกันอย่างพร้อมเพรียง** จนเหตุการณ์เข้าสู่ภาวะปกติ แต่ความตื่นเต้นยังคงอยู่อีกหลายวัน....

มีเวลามานั่งทบทวนบทเรียน ทำให้เรารู้ว่า **วัดที่มีพระเจ้าประทับอยู่เป็นที่หลบภัยของเราได้เสมอ** ใช่หรือไม่ แผ่นดินเขย่าครั้งนี้ยังเขย่าความคิดและจิตใจของเรา หลายคนอาจอยากพัฒนาปรับปรุงชีวิตให้ดีขึ้น หลายคนอาจกลับไปจัดการเรื่องราวที่ค้างคา หลายคนอาจอยากเรียนรู้การดูแลจิตใจให้ปกติในยามมีภัยมาเยือน หลายคนอาจคิดว่าต้องรีบใช้ชีวิตก่อนตาย ทำสิ่งที่อยากทำ หลายคนอาจใช้ชีวิตไปเหมือนเดิม เพราะไม่รู้จะทำอะไรมากไปกว่านั้น

สิ่งหนึ่งที่สอนเราเมื่อความตายมาถึง **เราจะทำอะไร** แน่จนคำตอบ คือ **ทำความดีให้มากขึ้น** รักคนที่อยู่ข้างเราให้มากขึ้น ดูแลใส่ใจช่วยเหลือผู้คนให้มากขึ้น แต่การทำความดียังไม่พอ **เราต้องพัฒนาจิตวิญญาณของเราให้มั่นคง** ไม่สั่นไหวง่ายยามถูกกิเลสเขย่า แผ่นดินไหวอาจผ่านมาและจบลง แต่การสั่นสะเทือนที่แท้จริงนั้นเกิดขึ้นในจิตใจของเรามากน้อยเพียงใด ความสันติสุขจากภายในก็จะปรากฏอย่างมั่นคงมากขึ้นเพียงนั้น **ไม่สั่นไหวง่าย แม้ว่าโลกภายนอกจะเปลี่ยนไป**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>